

[Lasse Budtz]

racistisk mindretal og forhindre et flertalsstyre. For denne resolution stemte 12 lande, deriblandt Norge, Storbritannien, USA og Frankrig undlod at stemme. Det er politisk meget bemærkelsesværdigt, at de tre sidste lande undlod at nedlægge veto mod resolutionen, for det var deres gode ret ifølge FNs forfatning.

Den tredje af de afrikanske ledere, der gik ind for samarbejdet med det hvide mindretal, var biskop Muzorewa, og hans parti vandt, som vi nu ved, 52 af de i alt 72 afrikanske pladser, men det vigtigste i denne forbindelse er, at Den patriotiske Front som bekendt overhovedet ikke var repræsenteret. Den kunne ikke deltage, men den ville heller ikke, fordi det er frontens meget forståelige opfattelse, at den nye såkaldte forfatning giver det hvide mindretal en repræsentation og en politisk styrke, der er helt ude af takt med retfærdighed, rimelighed, mindretallets størrelse og demokrati. De hvide var på forhånd sikret 28 af 100 mandater, skønt de hvide, som udenrigsministeren rigtigt har påpeget, kun repræsenterer under 5 pct. af den samlede befolkning.

Under disse omstændigheder bør Danmark selvfølgelig ikke ændre politik. Vi må støtte den amerikansk-britiske plan, hvis mål det er at inddrage Den patriotiske Front i den politiske udvikling gennem en bred konference, hvor alle deltager. Det er værd at huske, at Den patriotiske Front ikke har afvist at deltage i en sådan konference. En sådan udvikling støttes naturligvis af FN, men den støttes også af alle Danmarks nærmeste politiske allierede, alle EF-landene og alle de nordiske lande. Det ville næsten være tragikomisk, hvis Danmark skulle bryde samarbejdet med FN og alle vore venner for at støtte en udvikling, der giver de hvide en helt uforholdsmæssig indflydelse, en indflydelse, som omfatter den egentlige kontrol med politiet og hæren. Vi bør selvfølgelig støtte en udvikling, der fører parterne sammen, fremkalder en våbenhvile og fører til nye valg under international kontrol under FNs ledelse. Først efter et sådant valg kan vi anerkende den nye regering og medvirke til ophævelse af restriktionerne.

Det er rigtigt, at det ville rokke ved Vestens troværdighed, men også Vestens muligheder i Afrika, hvis vi nu skiftede politik. Der er i denne forbindelse en række tilken-

degivelser, man nok skal være opmærksom på. Biskop Muzorewa røbede før valget en vis interesse i at tilbyde et samarbejde med Den patriotiske Fronts leder, Robert Mugabe. Mugabe havde ikke samme interesse, så længe samarbejdet skulle foregå på Muzorewas betingelser – det kan ikke undre – hvilket vil sige, at man skulle anerkende det hvide mindretals fortsatte enorme indflydelse.

Efter valget har Muzorewa forladt alle planer om et samarbejde, og ifølge Newsweek, det amerikanske normalt meget velorienterede blad, skyldes dette, at Den sydafrikanske Republik, som endnu ikke har anerkendt styret, har tilbudt Muzorewa enhver form for økonomisk og militær støtte inklusive militære styrker i en nødsituation. Det siger ikke så lidt om Muzorewas kvaliteter, den mand, som nogle partier i dette folketing altså ønsker at støtte. Hvis man virkelig foreslår, at Danmark og Sydafrika i fællesskab og sammen skulle støtte et regime, som ikke er i demokratiets eller FNs eller det øvrige Vestens interesse, ja, så må jeg sige, det er højst forbavsende.

Ved at yde denne støtte ville vi også være med til at berede grundlaget for en øget krigsførelse, en krigsførelse, hvor vi i realiteten ville placere os side om side med det racistiske Sydafrika. Det kan ikke under nogen omstændigheder være i Danmarks interesse. I forvejen støtter Sydafrika det hvide mindretals hensynsløse bombninger af flygtningelejre i Zambia og andre lande – en militær terrorvirksomhed, som FNs flygtningehøjkommissær, fhv. statsminister Poul Hartling, for nylig fordømte under en konference i Arusha i Tanzania. Ifølge Kristeligt Dagblad, der igen har sine oplysninger fra Reuters Bureau, sagde Hartling:

»Jeg har ikke ord, der er stærke nok til at udtrykke min afsky for drabene på uskyldige mennesker og for den måde, på hvilken flygtningene i Zambia, Moçambique og Angola gang på gang er blevet angrebet. Men vi kan være sikre på, at Afrikas vilje og befrielsesbevægelsernes vilje ikke vil blive kuet. Jeg vil forsikre Dem om, at de kan regne med vor støtte i det humanitære arbejde.«

Det er bemærkelsesværdige ord.

Det er ejendommeligt, at de partier her i tinget, som så gerne vil bekæmpe den kommunistiske indflydelse, i deres Afrikapolitik faktisk gør alt, hvad de kan, for at øge den